

VRTEC.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 1.

V Ljubljani 1. januarja 1885.

Leto XV.

Novoletna darila.

rog mize otroci trije se igrajo,
Stvari raznolike v naročji imajo;
Ker materi zvésto se vsak pokoril,
Za novo so leto prejeli daril.

Najmlajši pred sé jih na mizo postavi,
Ploskaje z ročicama brátcema pravi:
„O Milko, o Ivan, kakó sem vesel,
Ker take okusne stvari sem prejél.

To kôpo je jabolk dobil vaš Matiče,
V papirji zavite presladke rožiče,
Krog vrata mi smókveni venec visi;
Nikogar od mene srečnejšega ní.“

Starejši darila na mizo postavi,
Ploskaje z ročicama bratcema pravi:
„O Ivan, Matiče, kakó sem vesel,
Ker take prelepe stvari sem prejél.

Továriša sva si z lesenim konjičem
In trárara! s trombo ga v vojsko pokličem,
Ko urica žepna odhód napové;
Poguma kipí mi junaško ercé.“

Najstarši darila na mizo postavi,
Ozrêi se v bratca takó jima pravi:
„Jaz bolj kakor vidva obá sem vesel,
Ker take koristne stvari sem prejél.

Z „Računico“ bélil si bistro bom glávo,
V tem zvezku prelepo mi vzréte pisávo.
A kadar za šolo vse gladko bom znál,
Iz „Vrteca“ vama povesti bom brál.

Povžil ti, Matiče, boš svoja jedila,
Pokónčal ti, Milko, boš svoja darila;
Kar jaz naučim se, bo stalna mi last,
Ki tat je nobeden ne pride mi krast.“ —

V zapečku pa dédek se sključeni gréje,
Unukov veselji, modrósti se sméje.
Pa glej ga! zalíle solzé mu oči,
Ker spómnil se davnih, o davnih je dni.

Fr. Krek.

Máterin blagoslov.

(Izvirna povest.)

Ko ugasne njej okó,
Dete ne se batí;
Njen saj blagoslov
Bo zvestó te spremljal.
Dokler tudi tí očesa
V spanje ne zatíseš zadnje.
A. Klodič.

I.

Hud mraz je denes zunaj,“ reče Ivanko, deček o dvanajstih letih v sobo stopivši. — „Mati! drv sem nasekal zunaj na dvorišči, a zdaj grem in zakurim v peč, da naju ne bode po noči takó hudo zeblo. Ostra, huda zima je, in zunaj brije mrzla sapa, da se po oknih delajo ledene cvetice; bojim se, da bi mraz skozi špranje na oknih in v steni ne pripihal tudi k nama v najino borno kočó. Kako je pač hudo, da morava v takej siromašnej kočí prebivati zdaj, ko so vse mlake po jarkih čez in čez z debelim ledom pokrite. A vrhu tega imava še to nesrečo, da morate vi, ljuba mati, prebijati hudo bolezen. Čudim se, da mi srce v prsih ne počí, kadar vse to premišljujem.“ Pri teh besedah oblijó dečka vroče solzé otroške ljubezni. — Bolna mati, ki je delala mnogo nad svoje telesne moči, ter je vsled tega takó izbolela, da ni mogla več iz postelje vstati, molčala je ves čas ter s kalnim očesom gledala Ivanka, ki je žalosten stal ob njenej postelji in jokál. „Ne joči se, Ivanko moj ljubi,“ tolaži ga mati, „vsi ljudje ne morejo biti premožni; Bog hoče takó, in božja volja bodi tudi naša volja. Bog nam pošilja žalost, trpljenje in britkosti; ako vse to voljno prenašamo, poplačal nam bode tisočero. Vidiš, ljubi moj, samó na plačilo v nebesih moraš misliti in vse bodeš lahko prenašal. Najino trpljenje, siromaštvo in pomanjkanje ne bode večno trpelo. Ako je z udanostjo v voljo božjo prenašamo, izpremenilo se bode v večno veselje v nebesih.“

Ivanko se je nekoliko utolažil, videč, da njegova uboga, nevarno bolna mati tako voljno prenaša hude bolečine, bēdo in pomanjkanje.

Res, da sta Ivanko in bolna mati živela v velikem siromaštvu. Druzega nista imela več, nego nekaj malega zmésne moke v kuhinjskej omari. Sosea